

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. A., narozený X, bytem X,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08
Praha 5, (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 18.1.2019 proti rozhodnutí žalované ze dne 26.11.2018 č.j. X o výši
invalidního důchodu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné

správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 26.11.2018.

2. **Včasnou žalobou ze dne 18.1.2019** k výzvě soud doplněnou dne 29.11.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 26.11.2018 č.j. X, jehož kopie byla také připojena, protože s ním nesouhlasí, neboť jeho invalidní důchod po přiznání třetího stupně činí 1.759,-Kč, což není ani životní minimum a přitom má odpracováno víc ja 15 let v České republice (dále jen **ČR**), jiní mají invaliditu I. stupně a mají vyšší důchod než on. Dále uvedl, že je po těžké autonehodě v roce 2006, má posunutou plotýnku a také poškozený sluch z doby, kdy dělal 4,5 roku v Tisové. Důchod mu nestačí ani na nájem, na léky a živobytí a jen díky přítelkyni, se kterou vychovávají 3,5 letou dcerku, není na ulici. Také uvedl, že dostává důchod z Ukrajiny, raz za dva měsíce 75E€, tj. kolem 1.700,-Kč. ČR dává vinu Ukrajině a ta zase ČR, nerozumí tomu a Ukrajina říká, že s tím nesouhlasí, protože úraz se mu stal v Čechách. Požadoval prošetření jeho invalidního důchodu.
3. K žalobě bylo mimo jiné připojeno i sdělení ombudsmana, veřejného ochránce práv, ze dne 11.1.2019 obsahující mimo jiné popsany dosti podrobný postup pro případ podání žaloby proti rozhodnutí ČSSZ. Dále bylo uvedeno, že jeho dílčí invalidní důchod byl vypočten podle Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení, podle níž je pro výši českého dílčího invalidního důchodu rozhodující okolnost, kde měl ke dni 1.4.2003 trvalý pobyt. Pokud to bylo na Ukrajině, veškerá doba zaměstnání získaná před tímto datem se hodnotí pouze pro účely výpočtu ukrajinského důchodu a z hlediska českého dílčího důchodu je tato doba hodnocena jen pro získání nároku na důchod. Samotná výše jeho invalidního důchodu je dána tím, že byl stanoven pouze v poměrné (dílčí) výši ve vztahu k dosaženým českým dobám pojištění podle uvedené Smlouvy a nízkým vyměřovacím základům, které v uvedeném období dosahoval.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 26.11.2018 č.j. X** byla námitky žalobce zamítnuty a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 16.10.2018, jímž ČSSZ podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) a ustanovením § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), a s přihlédnutím k Smlouvě mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení č. 29/2003 Sb. m. s. (dále jen **Smlouva**), byla účastníku řízení, tj. žalobci, zvýšena výše invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, který činí 1 759 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 26.11.2018 bylo mimo jiné citováno ustanovení § 41 odst. 2 písm. a)-c) zákona a také poukázáno na den změny stupně invalidity žalobce, který byl stanoven na 25.7.2018. Celková výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně žalobce činí 1 759 měsíčně (1 057 základní výměra invalidního důchodu + 702 procentní výměra invalidního důchodu). K námitkám žalobce žalovaná uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí (16.10.2018) v plném rozsahu a na základě kontroly provedeného výpočtu invalidního důchodu bylo zjištěno, že veškeré doby pojištění a vyměřovací základy byly žalobci zhodnoceny zcela v souladu s doloženými podklady o době pojištění. Invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně žalobce byl tedy vypočten správně a jeho nízká výše je dána jednak, tím, že se jedná o důchod pouze za doby pojištění získané v ČR, což by mělo být kompenzováno pobíráním ukrajinského důchodu, a další příčinou je nízká výše vyměřovacích základů žalobce, která závisí na

výdělcích dosahovaných v ČR. Z uvedených důvodů nebylo proto námitkám žalobce vyhověno.

5. Z vyžádaného **posudkového spisu vedeného u Okresní správy sociálního zabezpečení Tachov** (dále jen **OSSZ**) ohledně žalobce a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 13.8.2018 (žalobce byl přítomen) vyplývá, že žalobce byl nadále od 25.7.2018 uznán invalidní dle § 39 odst. 1 zákona nikoli pro invaliditu druhého stupně, ale pro invaliditu třetího stupně s tím, že rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VIII, odd. A, položce 2) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro něž byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 60%, která vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu ve smyslu § 3 odst. 1 citované vyhlášky byla zvýšena o 10 % na celkových 70%; doba platnosti posudku: 31.7.2023.
6. **Žalovaná dne 8.2.2019** ve svém vyjádření k žalobě, které bylo zasláno i žalobci, zrekapitulovala průběh správního řízení a mimo jiné uvedla, že na základě žádosti byl žalobci rozhodnutím žalované ze dne 18.11.2008 přiznán částečný invalidní důchod, s jehož výší žalobce nesouhlasil, a proto již v roce 2008 proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobu. Pokud mu snad tehdy postup výpočtení výše důchodu nepřišel dostatečně srozumitelný, byl mu detailně vysvětlen ve vyjádření žalované ze dne 30.12.2008, které je rovněž součástí spisové dokumentace žalobce a i z tohoto důvodu vzal zřejmě žalobce žalobu zpět a Krajský soud v Plzni řízení zastavil svým usnesením ze dne 9.2.2009 pod č.j. 16 Cad 294/2008-14. Dále bylo uvedeno, že z dávkového spisu vyplývá, že od té doby žalobce opakovaně žádá o změnu výše invalidního důchodu a pravidelně nesouhlasí s jeho nízkou výší. Posudkem OSSZ ze dne 15.12.2014 byl od 10.12.2014 uznán invalidním pro invaliditu třetího stupně (rozhodnutí žalované ze dne 9.2.2015) a dne 25.3.2015 pak sám požádal o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zlepšení zdravotního stavu a byl uznán invalidním pro invaliditu druhého stupně (rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2015). Žalobce dále dne 17.2.2016 zaslal žádost o prošetření správnosti výše jemu přiznaného invalidního důchodu na Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR (dále jen **MPSV**), které však z důvodu věcné nepřislušnosti věc postoupilo k vyřízení žalované. Stížnostním oddělením žalované byl její postup žalobci znovu podrobně vysvětlen vyjádřením ze dne 14.1.2016, proto je tedy žalovaná přesvědčena, že již není třeba celý postup ve věci s odkazy na příslušná zákonná ustanovení opětovně detailně uvádět a rozepisovat, proto žalovaná na uvedené odkázala. Rovněž žalovaná uvedla, že postup pro výpočet procentní výměry invalidního důchodu třetího stupně byl žalobci naposledy znovu objasněn v námitkovém rozhodnutí, tudíž dle názoru žalované tak byl žalobce dostatečně seznámen se způsobem výpočtu, a stejně tak byl seznámen i s faktem, že tento výpočet vychází ze zcela jednoznačných zákonných ustanovení, která určují matematické hodnoty, z nichž se v dané problematice vychází. To tedy znamená, že je jasně daný zákonný postup pro případ změny invalidity z druhého na třetí stupeň. Jestliže s tímto postupem žalobce nesouhlasí, pak nelze než konstatovat, že žalovaná je výkonným orgánem vázaným zákonnými předpisy, které je povinna dodržovat, což v případě žalobce učinila. Žalovaná také uvedla, že žalobce námitky v průběhu celého řízení de facto nemění, a v nichž nijak blížeji nespecifikuje, v čem konkrétně se způsobem výpočtu výše svého invalidního důchodu nesouhlasí. V zásadě tytéž skutečnosti jsou navíc již uvedeny i v původní žádosti žalobce o invalidní důchod ze dne 4.12.2006, kterou vzal zpět. Žalovaná je tak přesvědčena, že žalobce uplatňuje stále tutéž námitku nespokojenosti s výší svého důchodu, přičemž z jeho

strany nejde o uvádění žádných nových skutečností, nýbrž pouze o opakované obecné zpochybňování jejich právního hodnocení žalovanou, aniž by sám žalobce poukázal na konkrétní důvod pochybení žalované. Závěrem proto žalovaná i nadále trvala na svém rozhodnutí ze dne 26.11.2018 a soudu navrhla zamítnutí žaloby.

7. V podání ze dne 26.2.2019 žalobce sdělil soudu, že trvá na podané žalobě s tím, že není spokojen s výší svého invalidního důchodu, znovu poukázal na svoji tíživou sociální situaci i na to, že od roku 2014 je občanem ČR a domnívá se, že by mu měl být vyplácen mnohem vyšší důchod. Závěrem ještě uvedl, že pokud to soud nevyřeší, tak zavolá na pomoc televizi PRIMA anebo NOVA.
8. V doplňujícím vyjádření žalovaná dne 9.5.2019 citovala znění ustanovení § 41 odst. 1-5 zákona a dále uvedla, že invalidní důchod je žalobci vyplácen od 9.11.2006, kdy mu byl přiznán, nepřetržitě až dosud. Při změně stupně invalidity se vychází vždy z předchozí výše invalidního důchodu, upravené o příslušný koeficient (viz § 41 odst. 2 zákona). Nesleduje se tedy již splnění zákonné podmínky získání potřebné doby pojištění, neboť nejde o přiznání invalidního důchodu, ale „pouze“ o změnu stupně. Dále žalovaná ještě uvedla ohledně doby pojištění žalobce v roce 2003 (*v žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.11.2008 namítal žalobce nesprávnou výši důchodu s tím, že vykonával samostatně výdělečnou činnost a nepovažoval za správný údaj, že v roce 2003 činil jeho vyměřovací základ 16 727 Kč*), že k tomuto podala dne 30.12.2008 vyjádření, v němž uvedla: Namítá-li žalobce, že v roce 2003 činil základ daně pro účely výpočtu daně z příjmu částku 62.744,-Kč, a stejné námitky uplatňuje i vůči ostatním kalendářním rokům uvedeným v osobním listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**), pak s ohledem na ust. § 5a zákona č. 589/1992 Sb., tento základ daně není vyměřovacím základem, ale toliko podkladem pro stanovení vyměřovacího základu. Nutno podotknout, že dle uvedeného ustanovení si vyměřovací základ určil sám žalobce. Při zhodnocení doby pojištění žalobce jako osoby samostatně výdělečné činné včetně zhodnocení výše vyměřovacích základů za konkrétní kalendářní roky této činnosti vycházela žalovaná z výpisu osob samostatně výdělečně činných, které jí poskytla příslušná OSSZ. Podle výpisu za kalendářní rok 2003 je vyměřovací základ určený ve výši 22.200,-Kč. Jelikož je doba zhodnocená až od 1.4.2003 což je 275 kalendářních dnů, odpovídá jim vyměřovací základ ve výši 16.727,-Kč ($22.200 : 365 = 60,8219 \times 275 = 16.726,027 = 16.727\text{--Kč}$). K námitce žalobce týkající se zhodnocené doby pojištění na Ukrajině žalovaná uvedla, že stěžejním zjištěním v souzené věci je informace, že žalobce je na území ČR trvalým pobytem od 16.8.2006. Jestliže tedy ke dni účinnosti Smlouvy, tj. ke dni 1.4.2003 byl žalobce trvalým pobytem na území Ukrajiny, pak je na místě aplikace čl 39 odst. 4) Smlouvy, podle něhož doby pojištění získané podle právních předpisů smluvních stran jejich občany ke dni vstupu této smlouvy v platnost budou považovány za doby pojištění té smluvní strany, na jejímž území měl občan k uvedenému datu, nebo naposledy před tímto dnem, trvalý pobyt. V praxi to tedy znamená, že doba pojištění, kterou žalobce získal byť na území ČR do 31.3.2004, avšak k tomuto dni byl trvalým pobytem na území Ukrajiny, doby do tohoto dne se považují za doby pojištění získané na území Ukrajiny, což i ukrajinský nositel pojištění potvrdil svým dopisem ze dne 10.9.2008 č.j. 15987/08-20, když doby pojištění získané žalobcem na území ČR do 31.3.2004 převzal za své doby pojištění. To jsou důvody, pro něž žalovaná nemohla přihlédnout k výši vyměřovacích základů v kalendářních letech do 31.3.2004. Dále žalovaná podotkla, že dle jejího názoru je tedy důvodem žalobcem namítané nízké výše invalidního důchodu skutečnost, že žalobce byl osobou samostatně výdělečně činnou, a dle zákona si tak sám stanovil výši vyměřovacího základu. Jestliže zákonná úprava při změně

stupně invalidity nevyžaduje přepočtení invalidního důchodu jako takového (myšleno zohledněním délky doby pojištění a výše vyměřovacích základů v jednotlivých kalendářních letech), pak s ohledem na shora uvedené nutno dospět k závěru, že výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně je stanovena správně a zcela v intencích ustanovení § 41 zákona. Závěrem žalovaná setrvala na svém rozhodnutí ze dne 26.11.2018 a navrhla zamítnutí žaloby.

9. **Ze zaslaného dávkového spisu** vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 26.11.2018 i ve vyjádření žalované ze dne 8.2.2019 k žalobě i v doplnění vyjádření ze dne 9.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky založené ve spise bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.11.2018 doručeno žalobci dne 28.11.2018.
10. V dalším podání ze **dne 21.5.2019 žalobce** setrval na podané žalobě a uvedl zcela stejnou argumentaci jako v podání ze dne 26.2.2019.
11. Následně **žalovaná dne 27.5.2019** odkázala na svá podrobná vyjádření ze dne 8.2. a 9.5.2019.
12. Podáním ze **dne 10.10.2019 žalobce** znovu poukázal na svůj nízký invalidní důchod 2.006,- Kč a požádal o bezplatného advokáta, jestli to bude možné.
13. Poté zdejší soud usnesením ze dne 29.10.2019 č.j. 16 Ad 10/2019-58 zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce.
14. Podle **§ 3 správního řádu**, tj. zákona č. 500/2004 Sb., je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
15. Dle **§ 52 zákona č. 500/2004 Sb.** (správní řád) účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
16. Podle **§ 41 odst. 1 zákona** činí výše základní výměry invalidního důchodu 10% průměrné mzdy měsíčně.
17. Dle **§ 41 odst. 2 zákona** výše procentní výměry invalidního důchodu činí za každý celý rok doby pojištění
 - a) 0,5 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně,
 - b) 0,75 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně,
 - c) 1,5 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně; ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé a třetí a § 34 odst. 1 věty druhé platí zde obdobně.
18. V **§ 41 odst. 3 zákona** je stanoveno: Při změně stupně invalidity se nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně stupně invalidity, a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Koeficient podle věty

první se stanoví s přesností na 4 platná desetinná místa.

19. Podle **§ 41 odst. 4 zákona** pro výši procentní výměry invalidního důchodu podle odstavce 2 se jako doba pojištění uvedená v § 11 a v § 13 odst. 1 započítává v rozsahu stanoveném v odstavci 5 i dopočtená doba, kterou je doba ode dne vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku uvedeného v § 32; u žen se přitom bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy, které nevychovaly žádné dítě, a u mužů se bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy stejného data narození, které nevychovaly žádné dítě. Dopočtená doba se však nezapočítává, jestliže invalidita vznikla následkem úmyslného poškození zdraví, které si pojištěnec způsobil nebo nechal způsobit, nebo poškození zdraví pojištěnce, které vzniklo jako následek jeho úmyslného trestného činu.
20. Dle **§ 41 odst. 5 zákona** dopočtená doba se započte
 - a) plně, je-li období od 18 let věku do vzniku nároku na invalidní důchod kryto dobou českého pojištění nebo vznikla-li invalidita následkem pracovního úrazu anebo doba, která není kryta dobou českého pojištění, je kratší 1 roku, vznikla-li invalidita před 28. rokem věku pojištěnce, 2 let, vznikla-li invalidita od dosažení věku 28 let do 40. roku věku pojištěnce, nebo 3 let, vznikla-li invalidita od dosažení věku 40 let pojištěnce,
 - b) ve sníženém rozsahu, nejsou-li splněny podmínky uvedené v písmenu a); v tomto případě se krátí dopočtená doba v poměru délky dob pojištění získaných v českém pojištění v období od 18 let věku do vzniku nároku na invalidní důchod k době, která uplynula od dosažení 18 let věku do dne vzniku nároku na invalidní důchod, s tím, že po tomto krácení se počet dnů dopočtené doby zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru; pro účely stanovení délky dopočtené doby se za dobu pojištění považuje též doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia.
21. Podle **§ 56 odst. 1 písm. e) zákona** zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).
22. V **Článku 15 Smlouvy** (č. 29/2003 Sb.m.s., účinnost od 1.4.2003) je stanoveno: Pokud nárok na důchod podle právních předpisů smluvní strany může vzniknout pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhé smluvní strany, pak instituce první smluvní strany:
 - a) vypočte výši důchodu, který by náležel, kdyby všechny doby pojištění získané podle právních předpisů obou smluvních stran byly získány podle jejích právních předpisů,
 - b) na základě výše vypočtené podle písmene a) tohoto článku poté stanoví skutečnou výši dílčího důchodu určeného k výplatě podle poměru dob pojištění získaných podle právních předpisů první smluvní strany k celkové době pojištění získané podle právních předpisů obou smluvních stran.
23. V **Článku 39 odst. 4 Smlouvy** je stanoveno, že doby pojištění získané podle právních předpisů smluvních stran jejich občany ke dni vstupu této smlouvy v platnost budou považovány za doby pojištění té smluvní strany, na jejímž území měl občan k uvedenému datu, nebo naposledy před tímto dnem, trvalý pobyt.
24. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez nařízení jednání, jelikož účastníci nevyjádřili nesouhlas s tímto postupem.
25. V této věci se žalobce podanou žalobou, ač formulačně ne zcela precizní, domáhal přezkoumání a tedy i zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených.

Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 26.11.2018 není důvodná s ohledem na níže uvedené. Žalobce totiž neprokázal, že by žalovaná pochybila při rozhodování o přiznání a výši jeho invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně uznanou od 25.7.2018 na základě posudku OSSZ ze dne 13.8.2018. Žalovaná v napadeném rozhodnutí, tak i ve svých vyjádřeních ze dne 8.2. a 9.5.2019 v této projednávané věci naprosto dostatečným i srozumitelným způsobem vysvětlila svůj postup při rozhodování o invalidním důchodu žalobce pro invaliditu třetího stupně, což podpořila i citací příslušných ustanovení zákona (zákon č. 155/1995 Sb.). Soud považuje za zcela nadbytečné znovu opakovat již výše uvedené, protože se s tímto naprosto shoduje, ač žalobce je opačného názoru. Soud se totiž plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, neboť plně odpovídají předmětné zákonné úpravě i Smlouvě, proto na ně pro stručnost odkazuje, jelikož jsou známy všem účastníkům řízení. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by byly způsobilé k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalované. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně vypořádala s postupem výpočtu invalidního důchodu žalobce po změně stupně invalidity, přičemž postupovala v souladu se zněním § 41 odst. 3 zákona, jelikož žalobci již v předchozí době byl přiznán invalidní důchod, který mu byl vyplácen až do doby změny stupně invalidity. Zákonná úprava neumožňuje žalované postupovat jiným způsobem, jak by si nepochybně přál žalobce. Pokud se týká důchodu pro žalobce z Ukrajiny, tato věc nepatří do pravomoci žalované ani zdejšího soudu, jelikož o něm rozhodují příslušné orgány Ukrajiny, nikoli ČR.

26. Žalobce v žalobě i ve výše citovaných podáních pouze poukazoval na dle jeho názoru příliš nízký invalidní důchod a kvůli tomu nelehkou sociální situaci, avšak na podporu svých tvrzení, ač na něm spočívá důkazní břemeno, soudu nepředložil žádné důkazy, na jejichž základě by bylo shledáno jím namítané zcela nespecifikované pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí. Sám žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky k jeho obsahu, ani nepřeložil žádné důkazy k jeho zpochybnění. Napadené rozhodnutí ze dne 26.11.2018 nevykazuje ani takové vady, k nimž by soud musel přihlídnout ex offio, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné, stejně tak i předcházející rozhodnutí ze dne 16.10.2018, které také nebylo zatíženo žádnou vadou.
27. Soud ještě podotýká, že z žádného ustanovení zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, nevyplývá, že by výše dávky důchodového zabezpečení (zde invalidního důchodu) byla závislá na výši životního minima stanoveného zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Žalobce však má možnost požádat u příslušného správního orgánu dle jeho bydliště o dávky upravené v zákoně o státní sociální podpoře, o sociálních službách či o pomoci v hmotné nouzi, pokud je jeho sociální situace taková, že splňuje stanovené podmínky pro přiznání dávky dle uvedených zákonů.
28. S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti soud neshledal žalobní bod spočívající v namítané nízké výši přiznaného invalidního důchodu důvodným, jelikož přiznaná výše plně odpovídá žalobcem prokázaných dosažených příjmů i délce doby pojištění samozřejmě s přihlédnutím ke Smlouvě, proto žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**) dle § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Bylo by vhodné, aby si žalobce uvědomil, že žalovaná i soud jsou povinni vycházet a respektovat platné znění zákona i Smlouvy bez ohledu na jeho přesvědčení i přání. Stejně tak je bez vlivu hrozba žalobce, že pokud to soud nevyřeší, tak zavolá na pomoc televizi PRIMA anebo NOVA. V případě, že by soud shledal pochybení žalované, zrušil by napadené rozhodnutí a věc jí

vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, avšak v nyní projednávané věci nebylo shledáno takové pochybení žalované, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí.

29. Žalobce nebyl úspěšný a úspěšná žalovaná ze zákona nemá nárok na náhradu nákladů, proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřijatelnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 29. ledna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně